

ΑΣΤΥ ΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ζ. ΖΟΖΕΦ - ΡΕ ΝΩ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

—Μά αυτό είνε για νά τρελλαθθί κανένας! φώναζε ο Λαρντύ. Έγώ δέν κουνήθηκα καθόλου, ό διπλανάς μου δέν κουνήθηκε κι' όλοι μας δέν κουνήθηκαμε!... Τότε;... Τότε πώς συμβαίνει νά είνε μαυρισμένη άπ' τό μπαρούτι του πιστολιού ή πληγή;... Θά πη, ότι τό φονικό πιστόλι άγγιξε σχεδόν τό κρανίο του θύματος... Θά πη, ότι κάποιος τόν πλησίασε πολύ κοντά, κάποιος του όποιο άκούσαμε όλοι τή φωνή!... Τί διάβολο, δέν είμαστε τρελλοί!... Πώς μπόρεσε λοιπόν αυτός ό κάποιος νά μη έδώ μέσα άπαρτήρητος και νά φύγη κατόπιν;... Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα;... Κι' άπό που και πως μήηκε και θύηκε, άφού όλα είνε κλειστά και τό μόνο κώφωμα του δωματίου—ή πόρτα δηλαδή—είνε κλειστή και κλειδομένη;

Ό κύριος Σιών Έμπερ σηκώθηκε όρθός. Μέ όση μπόρουσε επίσημότητα, φώναζε:

—Κύριο, όλα αυτά τά αίνιγματώδη, μέ σπρώχνουν στό έξήξ καταπληκτικό συμπέρασμα: "Αναγνώρισα τή φωνή του Σιρρές... Ήταν αυτός, αυτότατος μάλιστα!... Και τόν άκουσα, όπως κι' έσείς, που φώναζε τά έξήξ: «Ό Ζακινλό έμ' έγώ!... Έγώ ό Σιρρές!» κι' όχι όπως νομίζαμε στην άρχή όλοι: «Ζακινλό, έμ' έγώ!... Έγώ ό Σιρρές!»... Δηλαδή, ό Ζακινλό κι' ό Σιρρές ήσαν ένα και τό αυτό πρόσφατο!...

Κανένας όμως δέν έδωσε προσοχή στις έξωφρενικές σ αυτές δηλώσεις του μπεμ έπιφυλλογράφου.

Ό Λαρντύ, κυττάζοντας τόν κ. Ίνιέτ μέ σταθερότητα, του ξανάπε:

—Σας όρκίζομαι, άρχηγέ, ότι κάποιος μήηκε στό δωμάτιο αυτό κι' έγώ δέν ξέραμ μέ τί τρόπο... Είνε όλογουρο αυτό, άφού κανένας μας δέν κουνήθηκε άπ' τό καθίσμα του... Ξέρετε, άρχηγέ, πόσο λεπτό είνε τό αυτό μου;... Αν κανένας σηκωνόταν, έξάπαντος θά τόν άκουγα!... Κι' όμως;... Πώς μπόρεσε νά γίνη ένα τέτοιο πράγμα;... Τόν τοίχο τρύπησε και μήηκε ό Σιρρές κι' όστερα ξαναθύηκε κι' έξαφρανήθηκε;... Μά τήν πίστι μου, κουτείνου νά σασλεύουν τά μυαλά μου!

Ένωματοζό, έξακολούθουσαν νά γυπιούν επίμονα οι άστυφύλακες τήν πόρτα άπ' έξω... Νευριασμένοι ό κ. Ίνιέτ, τράθηξε τόν αύτη, ξεκλειδώσε και τήν μισοάνιξε λιγάκι.

—Τι θέλετε, όρε άδελφέ; φώναζε. "Ε, ναί... Κάποιος πυροτόλωσε!... Κυττάξτε τώρα τή δουλειά σας, κι' αν σας χρειάστώ σε τίποτε, θα σας φωνάξω!... Ξεφορώθητε με!

—Όχι, άρχηγέ μου, μά θέλουμε νά σας πούμε κάτι τό περίεργο που συνέβη!... είπε δειλά ένας άστυφύλαξ, Ίδού: Λίγα λεπτά πριν άπ' τά μεσάνυχτα κι' έξω στό δρόμο, άκούσαμε δυνατό κρότο γυαλικών που έσπαζαν, εκεί στην πόρτα τής ύπηρεσίας... Τρέμασε άμέσως προς τά κεί... Δέν ήταν τίποτε... "Ενα οπασμένο μπουκάλι, τό όποιο—φαίνεται—θά πέταξαν άπό κανένα παράθυρο!... "Άλλά... κατά τό διάστημα των πέντε ως έξη αυτών δευτερολέπτων, κατά τά όποια λείψαμε άπ' τή μεγάλη πόρτα τής εισόδου—καθώς τρέμασε προς τή μικρή πόρτα τής ύπηρεσίας—πρέπει κάποιος νά τρώπιασε μέσα... κάποιος, ό όποιος κατέβηκε στό ύπόγειο, όπου βρισκόταν οι διακόπτες του ήλεκτρικού... Αυτός λοιπόν ό κάποιος έσθισε τό φως για λίγα δευτερόλεπτα... και τό ξαναάναψε πάλι!... Γιατί;... μάλιστα τό φως ξαναάρθε, και στεκόμαστε όλοι κάπως θοαποίμιοι... μά γυναικία πετάχτηκε έξω άπ' τό ύπόγειο... και περνώντας άπό μπροστά μας άστραπίλα, έξαφρανήθηκε...

"Ετρεξα άμέσως και τήν κινήθησα... μά έκλεινη πήδησε σ' ένα αυτοκίνητο, που τήν περίμενε στη γωνία κι' έξαφρανήθηκε!...

Ό κ. Ίνιέτ έξωσε τό κεφάλι του μ' άμηχανία. "Επειτα ρώτησε:

—Είστε θέθαίοι τουλάχιστον, ότι αυτή ή γυναικία δέν άνέθηκε τά σκαλοπάτια για νάρθη ως εδώ;

—"Α, όσο γι' αυτό, είμαστε άπόλυτως θέθαίοι, άρχηγέ!... Τόσο κι' έμείς, όσο κι' οι φρουροί που έχετε τοποθετήσει σε κάθε σκόλα και σε κάθε πάταμα θεοβαίνουον κατηγορηματικά ότι κανένας—ούτε άνδρας, ούτε γυναικία, ούτε όποιοσδήποτε—άνέθηκε ή κατέβηκε άπ' τά σκαλοπάτια!

—Μήπως καθωρόθηκε νά προσέξετε αυτή τή γυναικία;... Τί χαρακτηριστικά είχε;

—"Η εμφάνις κι' ή έξαφάνις τής ήταν στικμαία, άρχηγέ... Πετάχτηκε άμέσως έξω κι' ό δρόμος είνε κακοφωτισμένος... Αυτό που μπορώ μονάχα νά πώ, είνε ότι μου φάνηκε κομψή και ξανθή!

"Η συνθήκες του φόνου του Ζακινλό κρατήθηκαν μυστικές στό κοινό. "Επίσης κι' οι περισσότεροι άπ' τους άστυφύλακας που φρουρούσαν τό σπίτι τής όδου Ριμπέρα, δέν έμαθαν πώς και μέ "Ι τρόπο έγινε αυτός ό φόνος. "Ό κ. Ίνιέτ είχε διώξει τους περισσότερους άστυφύλακας, πριν γίνει ή μεταφορά του πτώματος και κράτησε κοντά του μόνον μερικους άστυνομικούς επιθεωρητές, στους όποιους είχε άπόλυτη έμπιστοσύνη, ότι δέν θά φλυαρούσαν.

Τό κοινό έμαθε άπ' τις έφημερίδες μονάχα τό έξήξ: "Ότι ό μυστηριώδης Σιρρές καθωρόθηκε νά έκτελέση τήν φονική άπειλή του, παρ' όλη τήν επαγρύπνηση τής άστυνομίας!

Έυκολα νιώθει κανένας, τή συγκλονιστική έντύπωση που προκάλεσε αυτός ό φόνος...

Τήν ίδια ήμέρα, τό "Υπουργικό Συμβούλιο συζήτησε επί πολλές ώρες ζωηρά τή δολοφονία του Ζακινλό... Δέν μπορούσαν ή "Αρχές ποτέ νά άνεχθούν τέτοιο είδους αίματηρές έκδικήσεις και μάλιστα μέσα στην ίδια τήν πρωτεύουσα του κράτους... "Επίσης δέν μπορούσαν νά χανεύουν, πώς ή "Αστυνομία είχε φτάσει σε τέτοιο σημείο γελιοποίησης κι' άδικανότητας...

Ό ύπουργός των Έσωτερικών, ό όποιος φοδόνταν περισσότερο άπ' τους άλλους τις έπιθέσεις τής Αντιπολιτεύσεως και του κοινού—επειδή ήταν τό ζήτημα τής δικής του άρμοδιότητας άποκλειστικά—δήλωσε τά έξήξ:

—Έκαμα, κύριοι, στην περίπτωση αυτή, κάτι περισσότερο άπ' τό καθήκον μου... "Απ' τήν άρχή άκόμη τής όλης ύπόθεσεως, άπ' τή δολοφονία άκόμη του "Ανσέλιμο, αναμίχθηκε ζωηρά σ' αυτή... Προσισθάθηκα άπό προσωπικές μου έρευνες που έκανα, ότι κι' ό Ζακινλό άκόμη κινδύνευε νά δολοφονηθί... Και γι' αυτό, χωρίς νά λάθω όπ' ύψην μου τους τύπους τής έραρχίας, τηλεφώνησα άπ' ευθείας στην άρχηγό του τμήματος των "Εγκληματολογικών άναζητήσεων νά προστατεύσει μέ κάθε μέσον τό άτύγχο θύμα...

—Ό ύπουργός των Έσωτερικών μόνον μέ τή Γενική Διεύθυνση της "Αστυνομίας έπικουριανέ, κι' αυτήν μονάχα διατάσσει! είπε ό πρωθυπουργός επίσης.

—Ένας λόγος περισσότερος, κύριε πρόεδρε, για νά σας αποδείξω ότι έκανα κάτι περισσότερο άπ' τό καθήκον μου! είπε ζωηρά ό ύπουργός των Έσωτερικών. "Αντι νά περιοριστώ μέ διατάξω αυτηρά τόν Γενικό Διευθυντή τής "Αστυνομίας, ώθησα τόν ζήλο μου και μέχρι τών κατωτέρων άστυνομικών όργανων... Δυστυχώς, όλες αυτές ή προσπάθειές μου θύηκαν άκαρπες!

Οι ύπουργοί έπιδοκίμασαν τόν συναδέλφου τους. "Ό ύπουργός των "Αποικιών ρώτησε:

—Έχει καμμία αντίληψη—έστω κι' άόριστο—ή "Αστυνομία σχετικά μέ τόν τρόπο τής έκτελέσεως του φόνου;

—Καμμία, δυστυχώς! είπε ό επί των Έσωτερικών συναδέλφου. Μέσα στό δωμάτιο του φόνου, ύπήρχαν μόνον ό κ. Ίνιέτ, δύο άστυνομικοί τής άπόλυτου έμπιστοσύνης του, τό θύμα και δύο έμπειρογνώμονες... "Ό ένας άπό αυτούς τους δύο, έξερει και προσωπικά τόν Σιρρές, ό δε άλλος—γνώστος ως "Αργων του Μυστηρίου—είνε ένας έπιθετιώτατος ταυθακτυλοουργός, ό όποιος βοήθησε πολύ τήν "Αστυνομία στη λύση του ανίνιγματος των «Κλειδιών», του σχετικού μέ τόν φόνου του "Ανσέλιμο... Λοιπόν: "Ό πυροβολισμός άντήχησε πολύ κοντά στο κεφάλι του θύματος... Τό θεοβαίνει αυτό κι' ό Ιστροδικαστής στην έκθεσί του... Κι' όμως, οι πέντε αυτοί άνθρωποι καθόντουσαν σε άρκετών μέτρων άπόσταση άπ' τό θύμα... Και δέν κουνήθηκε άπ' τή θεία του κανένας... Μεταξύ τους αντιλαμβανόντουσαν ό ένας τήν παρουσία του άλλου, πλάι των.

Τό δωμάτιο δέν είχε ούτε παράθυρα, ούτε τζάκι, ούτε άλλο άνοιγμα—φανερό ή κρυφό—στοιχούς, στό πάτωμα ή στην όροφή... Κι' όμως, αυτός ό ύπερφυσικός Σιρρές μήηκε μέσα... "Αφού άλλωστε αναγνώρισαν τή φωνή του κι' άφού επίσης σκότασε τόν Ζακινλό... Κι' έπειτα πάλι θύηκε... γιατί όταν άναψε τό φως, δέν ύπήρχε πια έκεί μέσα!...

—Υπάρχει άραγε θεοβαίνης, ότι ό μυστηριώδης αυτός έ-

πισκέπτης ήταν ο ίδιος ο Σιρούς;

—Μά αφού αναγνώρισαν τη φωνή του;... Και μάλιστα, η φωνή αυτή δεν έμοιαζε καθόλου με τη φωνή ενός διανοητή που απ' τους συγκεντρωμένους μέσα στο δωμάτιο ανθρώπους... Άρκετά μάλιστα, συνεισάει, μπρός σ' ένα εξωφρενικό μυστήριο... Άρκετο του Ζακινά, υπήρχαν στο δωμάτιο έλλα πέντε πρόσωπα, άνθρωποι όλοι αυτοί ανώτεροι από κάθε ύποψια κ' οι όποιοι άλλωστε δεν μετατόπισαν απ' τα καθίσματά τους... Τό σπύι φυλαγόντων από παντού—από παράθυρα, από πατώματα, από σκάλες, από πόρτες—και με Ισχυρότητα, με υπερβολική ίσως δύναμη αστυφυλάκων, σύμφωνα με τις διαταγές μου... Κι' όμως ο Σιρούς μπήκε, σκότατος τον Ζακινά και ξαναβγήκε!... Είπε απίστευτο, κύριοι!... Είπε αδύνατο!... Είπε εξωφρενικό!... Κι' όμως κύριε, κύριοι!...

—Μήπως υπάρχουν συνένοχοι; ρώτησε ο πρωθυπουργός.
—Όχι, κύριε πρόεδρε, πλην της ξανθής εκείνης γυναίκας, η οποία έσπασε το φώσ, όπως σας είπα στην αρχή!

—Μά... μιά ξανθή γυναίκα, δεν είχε επίσης έποικοφθη δύο φορές τον 'Ανσέμο;... Και μάλιστα, την ίδια ημέρα του μυστηριώδους φόνου του;

—Μάλιστα, κύριε πρόεδρε... 'Ανευρέθη όμως αυτή η γυναίκα, ανεκρίθη και τίποτε τό ύποπτο δεν παρετήρηθη... 'Εδωσε τις πού άμειπτες εξηγήσεις, τις απέδειξε με τόν πού Ικανοποιητικό τρόπο, και τό 'άλλοθι της είχε άκαταμάχητο... Σήμερα τό πρῶτο μάλιστα, ο κ. 'Ινιέ έστειλε να ζεστάσουν μυστικά στο ξενοδοχείο πού μένει η ξανθή αυτή κυρία... Λοιπόν, καθ' όλο τό απόγευμα της χθές και τό βράδυ επίσης, δεν άπομακρύνθηκε διόλου από κεί... 'Ο σύζυγός της ήταν

άπών—ξέρετε θέβαισα ότι πρόκειται περί τής συζύγου του ταχυδακτυλουργού—κι' εκείνη, περιμένοντάς τον, έπαιξε διαρκώς πάνω με μιά σίλη της, την κόρη του διεμβυντού του ξενοδοχείου! Πρόκειται λοιπόν, ασφαλώς, περί άλλης ξανθής!... Ποιάς, όμως;... 'Υπάρχουν τόσο πολλές ξανθές στο Παρίσι!... 'Επαναλαμβάνω, ότι θα ληφθούν όλα τά μέτρα να συλληφθή ο Σιρούς... 'Εκατοντάδες προσώπων πού μένουν στην ίδια αυτή δόδ Ριμπέρα συνελήφθησαν σήμερα, γιά τά...

—Γιά να τους ζητηθούν τά πιστοποιητικά των, τά όποια κανένας νόμος δεν τούς ύποχρεώνει να κρατούν διαρκώς επάνω τους! Διέκοψε ο ύπουργός τής Δικαιοσύνης. 'Επειτα, κι' όσο να δώσουν εξηγήσεις πού πέρασαν τη θραυσιά τους και με ποιούς, θα κοιμηθούν έντωματάξυ στα αστυνομικά μπουντρούμια!... Ξέρετε τί καταλαβαίνω, φίλτατε κύριε συνάδελφε;... 'Ότι τά οπασιμωδικά αυτά μέτρα τών αστυνομικών όργάνων σας, θα δημιουργήσουν πολλούς έγθρους και γενική κατακραυγή έναντίον τής Κυβερνήσεως!...

Στη μία μετά τά μεσάνυχτα—ύστερα απ' τη δολοφονία του Ζακινά, ο 'Αρχων του Μυστηρίου—έτοιμος ν' άνεβή σ' ένα ταξί, κι' άποκαρτώντας τόν κ. Σιμόν 'Εμπερ—του έπαιξε:—Θά σας άρεσε, κύριε, να παρακολουθήσετε, μιά από τις δοκιμές του νέου μου μεγάλου υόμερου, τής «Σφιγγός».
—Μά θέβαισα!... Αυτό θα με θέβαιζε εξαιρετικά...

—Τότε, έλατε αύριο, η μάλλον σήμερα, αφού η ώρα είναι μια μετά τά μεσάνυχτα, στην δόδ Λαλό, στις τέσσερες... 'Ελπίζω ότι αυτό τό υόμερο, πού τό κοινό δεν τό ξέρει ακόμα, θα σας ένδιαφερέ!

Ο Σιμόν 'Εμπερτ έπρόσθεσε μαζί με τις ευχαριστίες του, και αυτή τη φράση:

—Θά ευχαριστηθώ έλλαστε εξαιρετικά, κουβεντιάζοντάς μαζί σας γιά τά γεγονότα, στα όποια άκουσίως μας άναμιχθήκαμε τόν τελευταίο καιρό...

Τό άτελιέ, μέσα στο όπασό ο 'Αρχων του Μυστηρίου έκανε τις πρώτες τής «Σφιγγός», φρισκόταν σ' ένα μεγάλο περίπτερο, στο βόθος ενός μικρού κήπου.

Γιά να φτάση κανείς σ' αυτόν, περνούσε από την μεγάλη πόρτα τής εισόδου, έπειτα διέσχιζε τόν κήπο κι' έφτανε στο περίπτερο, άνεβαίνοντας ένα πάτωμα.

Τό ίδιο υό του περιπτερού ήταν ένα γκαράζ αυτοκινητών άχρησιμοποίητο.

Όταν ο κ. Σιμόν 'Εμπερτ μπήκε μέσα, παρατήρησε διάφορα κομμάτια ενός μεγάλου άγάλματος σε φυσικό μέγεθος, ά-

πό μέταλλο χρωματιστό, με πρόσωπο σφιγγός. Γύρω του υπήρχαν διάφορα άλλόκοτα σόνεργα, όλα άγνυπτικού ρυθμού.

Ο θαυμαστικός παρουσίασε τό μυστηριώδες στή γυναίκα του, την όποια ως τότε είχε δει μόνο από μακριά, καθώς και στον 'Ιλαίρ, τό βοηθό του.

—Ευάρεστηθήτε να καθίσετε, άγαπητέ μου καίρ... 'Εχουμε λίγες καρέκλες... Πάρτε λοιπόν αυτή την πολυθρόνα, πού μάς χρησιμοποιεί γιά ένα από τά πειράματά μας... Είναι λίγο βαρεία, μά άνετη... 'Ενα σιαγέττο;

—Ευχαριστώ!... 'Επιτρέψτε μου όμως να στρίψω ένα απ' τόν δικάν μου καπνό... 'Εγω, ξέρετε, άρκετάς μικροϊδιοτροπίες... Και μιά από αυτές, είναι να προτιμώ τόν καπνό μάρκας «καταράλ»... Και βρίσκω κιόλας μιά ιδιαίτερη ευχαρίστηση, όταν στρίψω μόλις μου τά τσιγάρα μου... 'Η σκέφι μου δουλεύει πού γοργά και πού καθαρά, τότε!...

Λέγοντας αυτά τά λόγια έβγαλε απ' την τσέπη του μια καπινοσκακούλα, κι' ένα φυλλάδιο τσιγαροχάρτου, μάρκας «Ζιγκ-Ζάγκ».

Καθώς όμως έπερνε τόν καπνό και τόν τοποθετούσε επάνω στο τσιγαροχάρτο, ο 'Ιλαίρ άκούμπησε—τάχα με άφέλεια—πάνω στη ράχι του καθίσματος του έπιφυλλιδιογράφου.

'Αμέσως δυο σιδερένιες άρπάγες, σε σχήμα ήμισιού, ξεπρόβθλσαν απ' τό κάθισμα και γάντζωσαν τά δυο μπράτσα του Σιμόν 'Εμπερτ, προσήλκοντάς τα στερεά επάνω στα δυο πλάγια στηρίγματα του καθίσματος.

Ο Σιμόν 'Εμπερτ δεν φώναξε καθόλου. Μονάχα, γιά να άπαλλαχθή, τινάχτηκε με άφάνταστη βιαστικότητα σύγκορμος... Πάσ πουρούσε ένας τόσο ήλικιωμένος άνθρωπος, όπως αυτός, ν' άναπτύξη μιά τόσο άγρία ρώμη!

Μά τό κάθισμα ήταν βαρύ, κι' η σιδερένιες άρπάγες στερεώσαστες... 'Η προσπάθειες του Σιμόν 'Εμπερτ βγήκαν άκαρπες, στα τελευταία...

—'Ιλαίρ!... Ψάξτε τον μήπως είναι όπλισμένος!... έπαιξε με ψυχρή φωνή ο ταχυδακτυλουργός.

—Μά όχι!... Δεν είμαι όπλισμένος! έπαιξε με άφέλεια ο άχμάλωτος. Δεν ήθελα γιά να συνολμήσουμε;... Δεν με καλέσατε στο καινούργιο πειράματάς;

Πραγματικά, δεν ήταν όπλισμένος. Στην ταχυτάτη και λεπτομερή έρευνα πού του έκανε ο 'Ιλαίρ, κανένα όπλο δεν βρήθηκε επάνω στον έπιφυλλιδιογράφο.

Τότε, σύμφωνα με ένα γνήσιο του ταχυδακτυλουργού, ο 'Ιλαίρ στρίψε τό δάχτυλό του επάνω σ' ένα άλλο σημείο τής ράχης του καθίσματος...

Με ξερόν κρότο, η δυο μέταλλινες άρπάγες άνοιξαν... Ο άχμάλωτος ήταν έλεύθερος τώρα...

'Αρχισε πάλι να στρίβη τό μισοστριμμένο τσιγάρο του με όπερτάτη άφέλεια. Καί στρίβοντάς το, ρώτησε γαλήνια:

—Λοιπόν... Τι σημαίνει αυτό τά;

Τότε πετάχτηκε η Λουσιέν, κι' έπαιξε:—Συγχαρήστε μας, γι' αυτή την προκαταρκτική προφύλαξη μας!... 'Αλλά δεν ξέραμε, βλεπετε, άν θα σας βρίσκαμε στην καλή σας, ΚΥΡΙΕ ΖΑΚ ΣΙΡΥΕΣ!!!

VIII
Ο έπιφυλλιδιογράφος, ο πομπέο αυτός κύριος Σιμόν 'Εμπερτ, δεν φάνηκε να ταραζεται απ' τά λόγια έκενας τής Λουσιέν...

'Απλούστατα, ύποκλήθηκε άθρόα... και με φωνή όχι πειά ύπόκαφη, αλλά με τη σοβαρή και βαρεία και μεταλλική εκείνη φωνή, η όποια είχε άκουστή—θεκάλεη άφες πού πρίν, κατά τά μεσάνυχτα, στο σπύι του Ζακινά—έπαιξε:

—Δεν ξέρατε λοιπόν, κυρία μου, σε τί κέφια θα με βρίσκατε σήμερα;... Μά, κυρία μου, έγω άκριβώς την ψυχική εκείνη διάθεση, την όποια είχα και τότε... έκει κάτω... στην δόδ ντε Τέρν... όταν... και χωρίς να τό ύποψιάζεστε έσείς... μέσα στα σκατάδια... σας ύπεράσπισα έναντίον του 'Ανσέμο!

—Πώς;... Με ύπεράσπισατε.

—Ναι... Μά περιμένετε λίγο, κυρία μου, να τελειώσω! Χθές τό βράδυ, κύριε, όταν με καλέσατε—έκει κάτω—να ρθώ και να παρευρεθώ στη δοκιμή ενός νέου ταχυδακτυλουργικού τεχνάσματος σας... ΚΑΤΑΛΑΒΑ άμέσως, κύριε, ότι είχατε μαντέψει ποιός άκριβώς ήμου!... Αυτό όμως, δεν με έμπούσε να σας άπαντήσω, ότι ευχαριστώσας θα έρχόμου... Κι' ήρθα!... 'Από πότε καταλάθατε, ότι δεν είμαι ο Σιμόν 'Εμπερτ, αλλά ο Ζάκ Σιρούς;

(Ακολουθεί)

—Τι θέλετε, βρέ άδελφε; φώναξε ο κ. 'Ινιέ.